

INTERVIEW
UITGELICHT

Een softie die verloskundige werd.

Maar Maarten Ruesink (46) had wel de ballen om naar Amsterdam, Bosnië en Toscane te verkassen. Ooit haalde hij baby's, nu leidt hij een zorgboerderij met 200 schapen.

Van baby's naar schapen

Ik heb een jeugdfoto die mij nog steeds raakt. Daar sta ik dan, met m'n beige, door oma gebreide spencer, knickerbocker en keurige haartjes. Ik voelde me zó ongelukkig. Achteraf denk ik, dat ik toen al wilde uitbreken uit de burgerlijke Achterhoek. Ik had een hippe broek in de kast liggen, maar die durfde ik niet aan te doen. Dan was je een 'rare pipo' in Varsseveld. Later, toen ik studeerde, nam ik eens een kameraad mee naar huis. 'Vriend' kon ik niet zeggen, want dan dachten ze meteen dat ik homo was. In zo'n dorp denkt men conservatiever, zijn ze altijd bezig met wat de ander er van zal zeggen. Mijn broer paste in dat beeld. Mijn zusje en ik gingen juist de softie kant op, meer m'n moeder na die kraamverzorgster was. Enerzijds was ik een softie, een lieve, zorgzame jongen. Ik wilde niet op voetballen of naar de zuipketen, ik wilde gymmen en naar de muziekschool. Ik had behoefte aan fijnzinnige cultuur. Maar ik zat gevangen in een hoerse mannenwereld. Weinig praten, hard ploeteren. 'Köp d'r veur', zoals ze dat daar zeggen. Niet lullen, maar poetsen. Terwijl ik juist wilde praten, emoties tonen en delen. Daarom voel ik me al m'n hele leven meer op m'n gemak bij vrouwen dan bij mannen. Nee, nee, ik ben geen mietje. Verre van dat. Want anderzijds wilde ik ook avonturen beleven, de ridder zijn, Robin Hood, de wereld intrekken, gewaagde dingen doen, de lefgozer zijn.

Op m'n 17e deed ik in het ziekenhuis in Emmen de verplegersopleiding A. Dat was mijn eerste bevrijding. Weg van huis. M'n eigen route kiezen, zelfredzaamheid leren. Niet meer figuurlijk aan het handje van m'n oudere broer een ijsje gaan halen. Na vijf jaar moest ik in militaire dienst. Ik tekende in 1993 voor Bosnië. Die oorlog heeft me gevormd. In de Achterhoek wordt nogal krampachtig gedaan over de buitenkant. De tuintjes moeten recht zijn en de was schoon. Als je die oorlogsellende hebt gezien, leer je opeens relativeren. Ik heb daar mijn hang naar materialisme verloren, maar juist de waarde van camaraderie gevonden. Je ziet, als het moet, kan ik dus toch met mannen

omgaan, maar het moet wel ergens over gaan. Diepgang hebben. De meeste mannen zijn zó oppervlakkig. Na Bosnië keerde ik terug op de cardiologie in Emmen. Maar ik wilde niet altijd het 'hulpje' van de specialist zijn, ik wilde zelf de regie voeren. Uiteindelijk ben ik verloskundige gaan studeren in Amsterdam. M'n vader vond het niks. Zijn zoon tussen veertig vrouwelijke studenten. Maar het paste bij mij. Dat warme, dat zorgzame kun je niet onderdrukken. Maar net voor het laatste studiejaar ben ik een halfjaar op een agricolo, een bio-boerderij in Toscane gaan werken. Je ziet, als ik wil, durf ik alles los te laten en ongebaande paden te nemen.

'Pendule man'

Hoe ouder ik word, hoe meer ik beseft dat ik een 'pendule man' ben. Ik ga heen en weer tussen vrouwelijk en mannelijk, tussen witte jassen en groene uniformen, tussen hygiënische steriliteit en vieze vingers vol aarde en klei. Mijn sterrenbeeld is vissen en die zwemmen ook altijd ieder een andere kant op. Op die Italiaanse boerderij was ik al snel een soort vertrouwensman. Er werkten tal van mensen uit Nederland en Duitsland met een rugzakje, die even het spoor bijster waren. En ik ben een prater die kan luisteren. Terug in Amsterdam leerde ik in het laatste studiejaar mijn latere vrouw Meike Windhausen kennen. Zij komt uit een Roermondse kunstenaarsfamilie. Het voelde meteen als een maatpak. De warmte, de vrijheid van geest en de sociale betrokkenheid. Mijn schoonvader Ward schilderde ooit zestig koppen van mensen met een psychiatrische achtergrond. Niet één was hetzelfde als een ander, maar ze kregen wel allemaal dezelfde soort etiketjes opgeplakt uit het DSM IV-handboek. In de zorg is het protocol vaak leidend, de mens staat niet meer centraal. Ondertussen vervulden wij onze woonboot in Amsterdam voor een huis in Roermond, samen met ons eerste kind. Toen ik de oude Steenen Brug over de Roer zag, wist ik genoeg, hier kon ik aarden. Ik heb een fascinatie voor geschiedenis, historische gebouwen en oude, doorleefde dingen. Ik heb niks met

'Baby's op de wereld helpen is fantastisch, maar het werk op de zorgboerderij met mensen die steun nodig hebben is leuker.' FOTO JOHN PETERS

DOOR RON BUITENHUIS

dingen die strak, glanzend of nieuw zijn. Roermond is een stad met een oud hart. De eerste jaren werkten Meike en ik als verloskundigen in Weert en Roermond, we gaven les op Zuyd Hogeschool en ik was daarnaast wijkverpleegkundige. We kregen nog twee kinderen, die we vrij, maar niet regeloos opvoedden. Zo'n tien jaar geleden zette mijn zwager een zorgboerderij op in Doetinchem. Frappant, vijftien kilometer van Varsseveld waar m'n jeugd lag. De manier waarop hij dat aanpakte, was voor ons een eyeopener. We zijn gaandeweg gestopt als verloskundigen om in 2015 'De Zorgdragerij' te beginnen. Gevestigd aan de Kapel waar we intensief samenwerken met schaapsherder Paul Silkens, de eigenaar van 't Mögkebrook Landschapsbeheer. Vijf dagen per week begeleiden we op de boerderij zo'n twaalf mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt. Mannen

“
Ik had behoefte aan fijnzinnige cultuur. Maar ik zat gevangen in een boerse mannenwereld. Weinig praten, hard ploeteren. 'Köp d'r veur', zoals ze in de Achterhoek zeggen, maar poetsen.

Maarten Ruesink

en vrouwen met allemaal hun eigen psychische of lichamelijke problematiek. Mensen die niet therapeutisch willen fröbelen met verf of garren, maar die écht fysiek willen aanpakken. De schapen verzorgen, maar ook met de handen in de aarde zitten, omdat we zelf groenten verbouwen in onze *VriendenTuin*. Sla, bonen, tomaten, radijs, uien - die we vervolgens gratis afleveren bij de Roermondse Voedselbank.

Ballen

Ik was misschien een softie als kind, maar ik heb het lef gehad om heel veel stappen te zetten - Emmen, Bosnië, Amsterdam, Toscane, Roermond - die me telkens dichter bij mijn kern hebben gebracht. Baby's op de wereld helpen is fantastisch, maar het werk dat Meike en ik nu doen, doet er meer toe. Je wordt er niet rijk van, maar het geeft een mens als ik zo veel voldoe-

ning om echt iets te betekenen voor hulpbehoevende mensen. Zeker als cliënten je 's avonds een appje sturen met de eerste maaltijd die ze in jaren hebben gekookt. En, niet onbelangrijk, ik ben nu eindelijk een zelfstandige baas. Ik kan, in overleg met ggz-instellingen, mijn eigen koers bepalen. En het allermooiste is dat het contact met m'n vader beter is dan ooit. Hij voelt zich thuis op en rond een boerderij, hij waardeert de manier waarop we werken en beseft nu dat dat zachtmoedige zontje van hem toch de ballen heeft gehad om zijn eigen weg te gaan. Jammer dat m'n moeder het niet meer heeft kunnen meemaken. Maar zij begreep me altijd al.

Reageren?

ron.buitenhuis@delimburger.nl

“
Hoe ouder ik word, hoe meer ik beseft dat ik een 'pendule man' ben. Ik ga heen en weer tussen vrouwelijk en mannelijk, tussen witte jassen en groene uniformen, tussen hygiënische steriliteit en vieze vingers vol aarde en klei.

Maarten Ruesink